

PREZES REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W LUBLINIE

20-027 Lublin, ul. Karłowicza 4 IX p., tel. (081) 467 91 27

Lublin, 18 lutego 2021 r.

RIO – I – 430/11/21

Pani Beata Siedlecka

Burmistrz Miasta Dęblin

poczta@um.deblin.pl

(drogą elektroniczną)

Szanowna Pani Burmistrz

W odpowiedzi na Pani wniosek złożony w dniu 28 stycznia 2021 r. w trybie art. 13 pkt 11 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2137) w sprawie uwzględniania do podstawy wymiaru dodatkowego wynagrodzenia rocznego dla pracowników jednostek sfery budżetowej dodatku za wysługę lat za czas usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy Izba wyjaśnia.

Ustosunkowując się do Pani pierwszego pytania tj. czy wypłacony pracownikowi samorządowemu obok świadczenia chorobowego dodatek za wieloletnią pracę przysługujący za dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby należy wliczyć do podstawy wyliczenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego, należy wskazać, iż z uwagi na nową wykładnię Ministerstwa Rozwoju, Pracy i Technologii upublicznioną w lutym br., tutejsza Izba zmodyfikowała swoje dotychczasowe stanowisko w tym zakresie i obecnie przychyliła się do zaprezentowanego w Pani piśmie stanowiska, zbieżnego z aktualnym poglądem Ministerstwa, o nie wliczaniu do podstawy wyliczenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego dodatku za wieloletnią pracę przysługującego za dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby.

W świetle przepisów ustawy z 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1872), w tym pracowników samorządowych, nabycie prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego w pełnej wysokości uzależnione jest od przepracowania całego roku kalendarzowego u danego pracodawcy. Zgodnie z prezentowanym w orzecznictwie poglądem „przepracowanie”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, oznacza faktyczne (efektywne)

wykonywanie pracy, a nie tylko pozostawanie w stosunku pracy (uchwały Sądu Najwyższego z: 25 lipca 2003 r., sygn. akt III PZP 7/03, OSNP nr 2/2004, poz. 26; 13 grudnia 2005 r., sygn. akt II PZP 9/05, OSNP nr 7-8/2006, poz. 109; 7 lipca 2011 r., sygn. akt III PZP 3/11, OSNP nr 1-2/2012, poz. 3). Zgodnie z powyższym decydujące znaczenie z punktu widzenia uzyskania prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego ma zatem rzeczywiste świadczenie pracy przez daną osobę w całym roku kalendarzowym (poza wyjątkami określonymi w ust. 2 i 3 powołanego przepisu).

W myśl art. 4 ww. ustawy o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej dodatkowe wynagrodzenie roczne wypłaca się w wysokości 8,5% sumy wynagrodzenia za pracę otrzymanego przez pracownika w ciągu roku kalendarzowego, za który przysługuje to wynagrodzenie, uwzględniając wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy przyjmowane do obliczenia ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, a także wynagrodzenie za urlop wypoczynkowy oraz wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy przysługujące pracownikowi, który podjął pracę w wyniku przywrócenia do pracy.

W treści § 6 i § 14 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r. Nr 2 poz.14), wynagrodzenie za czas urlopu wypoczynkowego oraz ekwiwalent urlopowy ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, z wyłączeniem m. in. wynagrodzenia wypłacanego za czas choroby. Z podstawy wymiaru dodatkowego wynagrodzenia rocznego należy, stosownie do powyższego, wyłączyć wszystkie składniki wynagrodzenia (w tym dodatek stażowy), które podlegają wypłacie w okresie niezdolności do pracy, obok wypłaconego wynagrodzenia lub zasiłku chorobowego. W powołanej uchwale z 25 lipca 2003 r. Sąd Najwyższy orzekł, że przy ustalaniu wysokości dodatkowego wynagrodzenia rocznego nie uwzględnia się wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika w okresie nieobecności w pracy z powodu choroby. W uzasadnieniu SN podkreślił, że czas przepracowany w danym roku kalendarzowym powinien mieć wpływ na wysokość dodatkowego wynagrodzenia rocznego w kontekście jego wymiaru (proporcjonalnego do przepracowanego czasu w roku kalendarzowym), jak również w kontekście podstawy jego ustalenia (poprzez uwzględnienie zasadniczo wynagrodzenia za pracę rzeczywiście wykonaną).

Analogicznie kształtuje się sytuacja prawna odnośnie dodatku za wieloletnią pracę przysługującego za dni usprawiedliwionej nieobecności w pracy z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby do podstawy wyliczania dodatkowego wynagrodzenia rocznego w przypadku nauczycieli. Biorąc pod uwagę brzmienie § 6 ust. 1 w zw. z § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z 26 czerwca 2001 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania wynagrodzenia oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy nauczycieli (Dz. U. z 2020 r. poz. 1455) wynagrodzenie wypłacone nauczycielowi (w tym

dodatek stażowy) za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną nie jest uwzględniane w podstawie ekwiwalentu. W związku z tym, kwoty dodatku stażowego, który nauczyciele otrzymują w czasie zwolnienia lekarskiego, nie powinny być wliczane do podstawy wyliczenia dodatkowego wynagrodzenia rocznego.

Jednocześnie informuję, że Regionalna Izba Obrachunkowa w Lublinie, prowadząc działalność informacyjną, instruktażową i szkoleniową przedstawia wyłącznie swoje stanowisko i nie jest upoważniona do wydawania rozstrzygnięć w indywidualnych sprawach ani do dokonywania wiążącej wykładni przepisów prawa.

Z poważaniem,

prezes RIO w Lublinie

/-/ Jacek Grządka